

The background of the entire page is a tropical beach scene. It features several palm trees with green fronds, some leaning over the water. The sky is a mix of light blue and white, suggesting a bright, sunny day. In the foreground, the ocean waves are breaking onto a sandy beach. The overall color palette is warm and vibrant, with a strong emphasis on blues, greens, and oranges.

Rebecca Yarros

NOVA

Hij heeft maar een kans om haar terug te winnen.
Het wordt alles of niets!

THE RENEGADES

NOVA

Eerder verschenen van deze auteur
bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Onverminderd (Flight & Glory 1)

Onbereikbaar (Flight & Glory 2)

Onverwacht (Flight & Glory 3)

Onweerstaanbaar (Flight & Glory 4)

Wilder (The Renegades – deel 1)

Rebecca Yarros

NOVA

The Renegades – boek 2

Uitgeverij Zomer & Keuning

Tweede druk februari 2019

ISBN 9789401911986

ISBN e-book 9789401911993

NUR 285 / 340

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Nova*,

© 2017 Rebecca Yarros

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Rights Mix, Verona (I),
in samenwerking met Entangled Publishing, L.L.C. in de Verenigde Staten.

Vertaling Bart Gijsbertsen, Havana Tekst

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio

Omslagfoto iStockphoto.com / Andrey Danilovich

www.rebeccayarros.com

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor Chase

Er is in deze wereld niks mooiers dan jou te horen lachen...
Behalve misschien je te zien glimlachen of je stevig vast te houden.
Je bent een geschenk waar ik oneindig dankbaar voor ben.

HOOFDSTUK 1

Landon

Wat een ongelooflijke tent was dit, een vleugje winter midden in een eeuwige zomer. Door de lampen binnen in Ski Dubai glinsterde de kunstsneeuw en kreeg ik gewoon heimwee naar de frisse, helderblauwe hemel boven de Rockies in Colorado. Aspen zou later deze maand opengaan terwijl wij aan de andere kant van de wereld in het Midden-Oosten zaten en we pas met de kerst weer thuis zouden zijn.

Achter me zag ik de cameraman de helling af komen en ik ging in de versnelling. Meestal had ik er niet zo'n moeite mee om de hele dag camera's in mijn gezicht te hebben, maar vandaag was ik het zat. Misschien omdat we net een paar dagen geleden onze liveshow hadden gedaan, of misschien kwam het door alles wat er was gebeurd – het voorval waardoor een van mijn beste vrienden bijna dood was geweest en een andere in voorlopige hechtenis was beland. Voor mijn part kwam het doordat ik niet eens meer naar de plee kon zonder door een camera te worden gevolgd, maar ik wilde gewoon even met rust gelaten worden.

Ik verplaatste mijn gewicht en nam de bocht in de baan, waarmee ik goed op de grip van mijn snowboard lette op het ijzige stuk, vlak naast het spoor waar de lift overheen liep. De hele afdaling duurde voor mij maar een paar seconden en hielp me echt niet in mijn voorbereiding op Nepal, maar het was beter dan niks, vooral met een temperatuur van tweeëndertig graden.

'Ik was haast vergeten hoe snel je was,' zei Paxton, terwijl hij in een wolk naast me stopte.

‘Ik heb van de week een paar keer geoefend. Gelukkig ben ik het nog niet verleerd.’ Ik haalde mijn schouders op. We lagen met Study at Sea nu vijf dagen aan de kade in Dubai en ik was hier vrijwel dagelijks geweest. Het was mijn eerste en enige kans sinds we drie maanden geleden uit Miami waren vertrokken om mijn snowboard tevoorschijn te halen en die zou ik absoluut niet laten glippen.

‘Nog een keer?’ Pax knikte naar de lift, terwijl de cameraman ook eindelijk beneden aankwam. Maar goed dat we het meeste in Nepal vanuit de helikopter en met GoPro’s zouden filmen, want deze gast zou me nooit bij kunnen houden.

‘Hoelang hebben we nog?’

Hij schoof zijn mouw omhoog en keek op de klok. ‘Halfuurtje nog. Genoeg om nog een afdaling te doen. Leah gaat wel uit haar dak als we niet twee uur voor vertrek terug aan boord zijn, dus voor mij moet het wel de laatste worden.’

‘Ja, dat krijg je nou als je in Istanbul zo druk met je vriendinnetje bezig bent dat je de boot mist.’

Er verscheen een brede glimlach op het gezicht van mijn beste vriend. ‘Ja, maar dat was het meer dan waard. Wat doen we nu? Nog een?’

Ik keek op naar de gescheiden afdalingen die je in Ski Dubai kon doen en knikte. ‘Ja, waarom niet, toch? Hierna moet ik weer weken wachten voor ik opnieuw de kans krijg.’

We gingen naar de korte lift en wachtten in de rij op onze beurt, nogal opvallend in onze op maat gemaakte uitrusting, tussen het marineblauw en rood van de gehuurde pakken waar alle anderen in rondliepen.

Ik voelde gewoon de camera achter ons, maar deed mijn best om me er niks van aan te trekken. Heel deze documentaire – *International Waters* – was voor Nick, en negen maanden lang een camera in mijn gezicht was nog niks vergeleken bij de rest van zijn leven in die rolstoel. De film zou evenzeer op zijn naam komen te staan als de rest van ons, Originals – degenen die de Renegades hadden opgericht – en zou hem goed op de kaart zetten, met zijn fenomenale hellingontwerpen en stunt set-ups. Dus dan maar camera’s.

‘Hé Nova,’ zei een meisje voor ons met een lichte zucht in mijn richting.

‘Hé schatje,’ antwoordde ik met een knipoog. ‘Heb je het naar je zin?’ Ik trok haar gezicht na in mijn mentale zwartboek, voor het geval ik al eens iets met haar had gehad. Ik voelde de kracht waarmee Paxton naast me met zijn ogen rolde. Hij haatte mijn gewoonte – en maakte er geen geheim van.

‘Zeker weten! Het is lekker om even een beetje kou te hebben om je tegen in te pakken. Overal waar we zijn geweest was het bloedheet, of niet?’ Het meisje knipperde met haar zwaar opgemaakte blauwe ogen naar me.

‘Klopt, ja,’ zei ik.

Ze is bij ons aan boord.

‘Nou, het is lekker knuffelweer,’ zei ze terwijl ze sexy op haar lip beet, waarna ze zwaaide en de lift voor ons nam.

‘Ik wil het niet horen,’ waarschuwde ik Paxton, toen ik hem zijn mond open zag doen.

Hij schudde zijn hoofd en we liepen naar voren voor onze beurt. ‘Ik heb de bevestigingen voor Nepal gekregen,’ zei hij, terwijl we in de stoeltjeslift gingen zitten.

‘Echt? Is het serieus gelukt met school en alles?’ We hadden steeds geprobeerd om een skireisje te regelen om ter voorbereiding wat tijd in de sneeuw te krijgen, maar aangezien we de laatste drie maanden alleen maar rond de Middellandse Zee en Afrika waren geweest, hadden we weinig gelegenheid gehad voor het witte poederige spul. Onze trip naar Nepal – de afdaling waar ik voor de hele documentaire zo op was gebrand – hing helemaal van ons lesrooster af, net als alles dit jaar.

De stoel kwam met een schok in beweging en we waren onderweg, langs de kunstmatige helling omhoog.

‘Het is tijdens de week met de facultatieve wal-exkursie. Dus het kost ons een week in India, maar het zal wel lukken. We hebben in totaal tien dagen en we zullen er verslagen over moeten schrijven om tegenover de gemiste culturele excursies te zetten.’

Ik keek even sceptisch opzij. ‘En Leah vond dit allemaal goed? Iedereen weet hoe koppig die vrouw van jou is als het over schoolwerk gaat.’

Weer kreeg hij die verliefde blik in zijn ogen en verdrong de irrationele steek van jaloezie bij mezelf. Pax verdiende geluk en liefde en de hele rataplan. Ik was gewoon verbitterd omdat dat sprookje niet voor mij was weggelegd. Ik had mijn eigen kans op dat vlak al lang geleden verkloot.

‘Dat was ze ook, tot ik beloofde om een dagje Taj Mahal in te plannen. En ik heb een helikoptervlucht geboekt naar het Everest Base Camp.’

‘Lekker romantisch.’

‘Hé, ik hoor Leah anders echt niet klagen.’ Hij staarde even voor zich uit en hield zijn hoofd schuin. ‘Maar inderdaad... als je nog iets leuk weet om met de meiden te doen als we daar zijn, hoor ik het graag. Ik zie niet voor me dat Leah daar de hellingen gaat bedwingen.’

‘Precies. We vinden wel iets wat ze leuk vinden. Penna zal wel balen dat ze deze keer niet kan skiën.’

‘Ja,’ zei Paxton kalm, waarop een bedachtzame stilte volgde.

Ik voelde de kou op mijn gezicht en de vrolijke geluiden van de skiërs onder ons weerkaatsten tegen de stalen wanden van de hal. Echt iets voor Dubai om een serieus ski-resort in een winkelcentrum te plaatsen. Penna zou hierbij moeten zijn en niet in een hoekje aan boord moeten zitten. Pax had gelijk – ze zou de komende maanden wegwijnen, tot ze uit dat gips mocht. ‘Ik maak me zorgen. Sinds ze uit het ziekenhuis is heeft ze nauwelijks een woord gezegd, en dat is niks voor haar.’

‘Ze geeft zichzelf de schuld,’ zei hij.

‘Onterecht,’ antwoordde ik zonder aarzeling. ‘Haar zus is gek geworden. Ik hou net zoveel van Brooke als jij, maar je moet het toeven. Niks van wat er de afgelopen drie maanden is gebeurd – de ongelukken, de sabotage, de zieke psychologische spelletjes – was Penna’s schuld.’

‘Hoe kunnen we haar dat duidelijk maken?’

‘Door er geen twijfel over te laten bestaan dat ze deel is van dit team,’ antwoordde ik. ‘Het was altijd wij vieren – jij, ik, Nick en Penna. Nicks rolstoel is dan misschien permanent, maar die waar

Penna in rondrijdt zeker weten niet. Over een paar maanden gaat ze weer als de brandweer.'

'Fysiek misschien, maar ze zakt helemaal weg, man. Ik weet niet of we haar mentaal wel weer op wedstrijdniveau zullen krijgen en de X Games kan ze sowieso vergeten. Als ze al op tijd uit het gips is, zal ze zeker nog niet fit genoeg zijn.'

Ik ademde langzaam uit en keek hoe de wasem opsteeg. 'Nee, nou, als iemand het gaat redden, is het Penna. Die is straks al uit het gips en terug op de crossmotor voor de dokters het in de gaten hebben.'

'Dat is onze Rebel,' zei Pax grijnzend, met een knikje bij haar artiestennaam.

Wilder, Rebel, Nova en Nitro... de Original Renegades. We waren dan wel begonnen in Paxtons achtertuin en het plaatselijke skatepark, maar nu waren we groter, met op z'n minst twintig Renegades aan boord en nog een heleboel nieuwkomers. Hoe groot we ook werden, het kwam altijd aan op ons vieren. Na tien jaar samen ons leven te hebben gewaagd, waren we hechter dan mijn echte familie. Ik zou alles voor hen opgeven.

Dat heb je al gedaan.

De lift kwam boven en we sprongen in de heerlijke sneeuw onder ons. God, wat miste ik het knerpen, de flow, hoe mijn lijf tot het uiterste werd gedreven met alleen maar een plank onder mijn voeten. Niet dat ik skateboarden niet ook geweldig vond, maar snowboarden zou altijd mijn eerste liefde blijven. 'Heb je alles opgelost voor Gabe en Alex?' vroeg ik, terwijl we de opties onder ons bekeken.

'Ja. Ze waren niet zo blij dat ze hen in het tweede trimester moesten laten inschepen, maar ik heb er behoorlijk druk op gezet.'

Ik snoof. 'Aangezien het jouw schip is en alles.'

'Dat heeft misschien geholpen,' gaf hij toe. 'Ik weet dat je ze nodig hebt, dus het moest gebeuren. Ze zijn trouwens vanmorgen aangekomen, dus ze zullen klaar zijn voor de les.'

'Ze zijn de beste grote berg-afdalers van onze generatie.'

'Jij bent de beste grote berg-afdaler van onze generatie,' corrigeerde hij.

Ik haalde mijn schouders op. Zou kunnen, maar misschien ook niet. Ik wist wel dat er een verschil was tussen durven en kunnen, en

in het Himalayagebergte had ik deze gasten nodig. Ik had hun inschattingsvermogen en ervaring nodig om mezelf in te tomen.

‘Hé, laten we die pakken,’ stelde Pax voor, terwijl de camera’s ons inhaalden, met een knik naar de zwarte piste. ‘Die gaat precies langs de plek waar Leah zit te kijken.’

Ik schoot in de lach. ‘Best, we gaan je vriendinnetje imponeren.’ We gingen schuin naar het begin van de zwarte piste, terwijl ik onder- tusschen in stilte de filmcrew vervloekte.

Probeer ons deze keer een beetje bij te houden.

‘Over Leah gesproken, is haar kamergenoot er inmiddels al? Die moeten we denk ik ook bij het hele Nepal-verhaal betrekken, of niet?’ Er moesten duizend dingen goed gaan om die trip perfect te laten ver- lopen en nu kwam er nog een ding bij.

Paxton stond naast me en verstijfde. ‘Ja, die is er.’

‘Wat is er, kerel?’ vroeg ik, met een klap op zijn rug. ‘Pikt ze je vriendinnetje in?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat niet.’

‘Hé Nova,’ riep dezelfde vrouwelijk zachte stem, terwijl ze naar ons toe skiede. De blondine was er weer. ‘We hebben nog even voor het schip afvaart. Zullen we beneden nog wat gaan drinken?’

Wil je me neuken zodat ik thuis wat te vertellen heb?

Dat was wat ze eigenlijk vroeg. Normaal gesproken zou ik er niks op tegen hebben, maar er was iets tussen Pax en Leah wat me de laat- ste tijd opviel en dwarszat. Wat zwaar klote was.

‘We hebben nu niet echt tijd, denk ik, maar misschien zie ik je terug aan boord?’ stelde ik met een glimlach voor, in de hoop dat ik haar niet zou kwetsen.

‘Je kunt me bij het zwembad vinden.’ Ze grijnsde. ‘O, ik ben Erin, trouwens.’

‘Aangenaam,’ zei ik terug. ‘Ik ben...’

‘Nova,’ vulde ze voor me in, terwijl haar vriendin achter haar zat te twitteren.

Landon.

‘Precies.’ Ze was alleen maar in het imago geïnteresseerd, niet in wie ik echt was, en dat was oké.

Maar eigenlijk niet.

Trouwens, het was beter dan de meiden die dachten dat ze meer zouden zijn dan een onenightstand, dat ze mijn bevroren hart nieuw leven zouden inblazen.

Ze waren allemaal kansloos.

Ze waren geen van allen háár.

Ik zette de gedachte zo ver mogelijk van me af en smeed de deur dicht. Zodra ik hem opende, had je niks meer aan me, was ik nauwelijks nog in staat om te functioneren en daar paste ik voorlopig voor.

‘Nou, we zien je wel aan boord,’ zei Erin, met een blik die er nogal dik bovenop lag, waarna ze met haar vriendin terugging naar de makkelijker helling.

‘Je leek niet echt geïnteresseerd,’ merkte Pax op, terwijl hij zijn ski-bril opzette.

Ik deed hetzelfde en de wereld kwam scherper in beeld door de speciale coating op mijn lenzen. ‘Nee, omdat ik dat ook niet ben.’

‘Aha.’ Hij knikte traag, alsof hij het allemaal begreep, maar hij begreep er niets van.

‘Aha, wat?’ vroeg ik, om me heen kijkend om te checken of we buiten microfoonbereik van de filmcrew waren.

‘Misschien ben je eindelijk uitgeneukt?’

‘Ik dacht het niet,’ viel ik uit.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ze was knap.’

Blond haar, blauwe ogen... jep, met gemak een acht. Alleen wilde ik een elf en daar kende ik er in heel de wereld verdomme maar een-tje van. Een met haar zo zwart als de nacht, een strak, afgetraind lijf dat naadloos op het mijne paste, en amandelvormige, reebruine ogen die me mijn eigen naam deden vergeten, maar nooit die van haar.

‘Ja, nou, ze is niet wat ik wil.’

Hou erover op.

Hij knikte. ‘Oké.’

‘Wat wou je daar nou weer mee zeggen?’

‘Ik zei: oké.’

‘Maar dat is niet wat je bedoelde.’

‘Zoek er niet van alles achter. Als jij dat meisje niet wilt, nou prima.

Ik wou dat je helemaal ophield met die zelfmedicatie, want je gaat er kapot aan. Maar dat gaat me niks aan, zeker?’

Ik klemde mijn kaken op elkaar. ‘Ga nou maar gewoon.’

‘Koppig als een ezel,’ zei hij, en hij ging als een raket de helling af.

Ik ademde een keer diep in en uit en probeerde de rust in mijn hoofd te laten terugkeren, maar als zij eenmaal in mijn gedachten was, was er geen weg meer terug.

Ik probeerde nog aan die blondine te denken en mijn hoofd te vullen met haar gezicht, haar aanbod, zoals ik haar lichaam later zou kunnen gebruiken om voor een uurtje of twee de holte in mijn ziel te vullen, maar het was zinloos. Mijn hoofd liep over van háár gezicht, háár ogen, háár geweldig bijdehante mond. Zij zou me een kus hebben toegeblazen en achter Pax aan de heuvel af zijn gegaan. Zij zou me stap voor stap bijhouden, me uitdagen om verder te gaan, harder te gaan.

Tweeënhalf jaar geleden en als ik aan haar dacht voelde het nog steeds of ik implodeerde.

Rachel.

Ik liet haar naam door mijn hoofd rollen, stond haar voor heel even toe. *Alleen deze afdaling*, beloofde ik mezelf terwijl ik me van de piste af stortte. Als ik mezelf deze dertig seconden gunde om aan haar te denken, zou ik de kraan eenmaal beneden kunnen dichtdraaien.

Ik bewoog met de helling mee, terwijl ik me afvroeg waar ze was, wat ze nu deed. Zou ze me nog haten? Ik hoopte van wel. Dat verdiende ik.

God wist dat ik mezelf genoeg haatte voor ons allebei samen. Het probleem met liefde was dat als het er niet meer was, er niets was wat die leegte kon vullen, niets wat die euforie kon vervangen. Liefde kwijtraken zorgde voor ontweningsverschijnselen, waar je niks tegen kon doen. Tenminste, niet voor zover ik wist.

Ik boog op de plank door mijn knieën en verhoogde mijn snelheid.

Seks verdoofde de pijn tenminste tijdelijk, maar misschien... Paxton kon verdomme nog weleens gelijk hebben ook. Sinds de dag dat ik haar met mijn stomme kop had verlaten, was ik nog geen stap verder gekomen met mijn leven. Misschien werd het eens tijd om de harde waarheid onder ogen te zien.

Een klein stukje voor me uit zwaaide Paxton omhoog naar het raam en ik keek op en deed hetzelfde toen ik ook dichterbij kwam, waar Leah stond te kijken. Ze zwaaide eerst naar hem en toen naar mij, terwijl er iemand naast haar kwam staan.

Holy shit. Onmogelijk.

Haar haar viel op haar tengere schouders, de paarse highlights waren van veraf te zien. Ik draaide mijn hoofd in een poging haar in beeld te houden terwijl ik passeerde.

Dat feeëriek gezichtje, die hoge jukbeenderen, dat brutale neusje, die volmaakt gevormde lippen – ik zou ze overal herkennen.

Ze drukte haar handen tegen het raam...

Bam!

Mijn benen kregen de oplawaai een milliseconde voor ik tegen de muur knalde. Ik stuiterde terug en viel op mijn reet.

‘Pas op!’ riep iemand in het Engels, vlak voor die me met zijn ski-stokken raakte. Ik was serieus midden in het spoor van de sleeplift gevallen – de enige skilift in de hal die je langs de grond de helling op duwde middels een T-stuk onder een kabel.

Ik maakte dat ik uit de weg kwam en keek naar Leah bij het raam. Alleen.

‘Gaat het?’ mimedde ze, met een geschrokken en bezorgde blik. Kreeg ik nou verdomme hallucinaties? Ik liet mijn herinneringen heel even de vrije loop en dan verscheen ze ineens?

Ik knikte en krabbelde overeind. Was ik zo ver heen dat mijn brein zag wat het wilde zien?

‘Gaat het?’ vroeg een meisje, toen ze met de lift voorbijgleed, waarbij haar ski’s vlak langs mijn snowboard passeerden.

‘Ja hoor, dank je,’ zei ik met een vriendelijke knik.

Ja dames, dat waren inderdaad vier X Games-medailles, waarvan trouwens drie voor snowboarden, keihard tegen de muur.

Doe even normaal.

Ik daalde verder af en voegde me onder aan de piste bij Paxton.

‘Heb je een omweg genomen?’ vroeg hij.

‘Zoiets ja,’ antwoordde ik, omdat ik wist dat hij niet had gezien hoe ik mezelf totaal voor schut had gezet. Maar dat zou ongetwijfeld wel

veranderen wanneer Bobby – de regisseur van onze documentaire – het beeldmateriaal eenmaal in handen had.

Pax vroeg niet door, maar keek me alleen ongelovig aan. ‘We moeten terug. Ben je d’r klaar voor? Je ziet een beetje bleek.’

‘Met mij is alles goed,’ zei ik.

Dat waren de enige woorden die uit mijn mond kwamen terwijl we ons van onze gereedschappen ontdeden.

‘Landon, gaat het?’ vroeg Leah, die snel naar me toe kwam terwijl we vanuit de koude hal recht tegen de warmte van de droge woestijn aan liepen.

‘Wat is er gebeurd, dan?’ vroeg Pax, terwijl hij zijn arm om haar heen legde.

‘Niks. Niks aan de hand,’ antwoordde ik met een glimlach. Ik dacht tenminste dat ik dat deed. Ik wist het niet zeker, aangezien ik me helemaal verdoofd voelde.

Dat was trok niet op tijdens onze terugrit naar de kade, waar ons schip lag afgemeerd. Ook niet toen Pax me bijpraatte over onze cijfers, nadat hij een paar dagen geleden tijdens onze liveshow als eerste ooit een triple front flip had gemaakt op een crossmotor. Ons aantal YouTube-abonnees was flink gestegen, net als op Instagram en Snapchat, maar onze views gingen echt door het plafond.

Het werd ook niet beter toen ze mijn ID scanden bij het aan boord gaan van de enorme cruiseliner die al sinds augustus ons thuis was geweest. Het enige wat ik zag, terwijl we onze gigantische driekamersuite achter in het schip binnenliepen, was de herhaling die zich alsmaar in mijn hoofd bleef afspelen: de glimp van de vrouw die ik naast Leah had zien staan.

‘Landon!’ riep Pax hard, waarmee hij door de nevel in mijn hoofd heen drong.

Mijn neus zwiepte in zijn richting. ‘Wat? Jezus, je hoeft niet te schreeuwen.’

‘Blijkbaar wel, aangezien ik je naam wel drie keer heb geroepen.’

‘Ik zeg toch dat er niks met me is.’

Zijn ogen vernauwden zich. ‘Ja, maar de vraag was of je meegaat naar het zwembad.’

Ik knipperde een paar keer. ‘Ik moet naar de sportschool.’

‘Je komt net van de helling af. Sla die training een keer over en kom erbij. Ik weet dat je je op Nepal moet voorbereiden, maar één dag kun je wel missen.’

Hij had gelijk, ik kon wel een dag overslaan. Trouwens, ik was zo afwezig dat ik waarschijnlijk van de loopband af zou vliegen, of iets anders knulligs, vergelijkbaar met recht tegen een muur aan knallen.

‘Oké. Zwembad. Prima.’

‘Hé, misschien kom je die *snow bunny* nog wel tegen,’ plaagde hij, onderweg de trap op naar zijn kamer.

‘Geen snow bunny,’ zei ik in mezelf, terwijl ik mijn eigen kamer in liep. Zomaar een meisje ging me hier niet bij helpen – niet wanneer ik alleen maar aan háár kon denken. Ik had dit al eerder gehad: ik moest gewoon mijn hoofd weer helder krijgen. Ik trok mijn kleren uit en een zwembroek aan en trof Pax aan in de woonkamer. Bobby was met de filmcrew aan het vergaderen in de eetkamer. Als we snel waren, konden we even aan de camera’s ontsnappen.

‘Gast, je doet echt raar,’ zei Pax in de lift naar het zonnedeck. ‘Volgens Leah knalde je tegen een muur op toen we aan het snowboarden waren. Moeten we misschien met je naar de dokter? Zij is al bij het zwembad en houdt een paar ligbedden voor ons bezet, maar we kunnen elkaar ook later opzoeken.’

‘Ik heb niks,’ zei ik opnieuw.

‘Ja, dat zeg je steeds.’

De muziek bij het zwembad kwam ons tegemoet en we stapten de tweeëndertig graden warme lucht in. De zon gloeide op mijn huid, maar hielp niet tegen het verdoofde gevoel, waar ik maar niet aan leek te kunnen ontsnappen. Misschien had Pax gelijk en had ik mijn hoofd gestoten.

Het was druk en de muziek stond hard – wat normaal was voor een afvaart – en Pax ging op zoek naar Leah en verdween. Ik wierp een blik op de pulserende menigte en wou dat ik zelf iets van hun enthousiasme kon voelen.

Het eerste trimester zat erop, nog twee te gaan, en we zetten koers naar de Indische Oceaan. Het was allemaal best wel geweldig eigen-

lijk, als ik er goed over nadacht. Maar bij de dingen stilstaan, was aan de andere kant juist hoe ik in deze situatie verzeild was geraakt.

‘Daar ben je!’ Die blondine van de piste kwam aangehuppeld, met haar tieten half uit haar bikini.

‘Hoi.’ Ik forceerde een glimlach, terwijl ze een arm om mijn middel legde.

‘Wil je wat van me drinken?’

Niet echt.

‘Weet je, ik wou eigenlijk...’

‘O, kom op. We staan al bijna bij de bar!’ zei ze, terwijl ze ons rond-draaide.

Ijs sloeg tegen mijn blote borst en gleeed langs mijn buik naar mijn zwembroek en ik hapte snel naar lucht. Tering, wat was dat koud.

‘O, sorry!’

Haar stem sloeg in als de bom die ze was, en toen ze opkeek liep dezelfde lucht weer even hard uit me weg. Haar ogen werden groot en op heel haar mooie, zo vertrouwde gezicht, stond paniek te lezen. ‘O, jesus,’ fluisterde ze. Haar paarse highlights accentueerden de gladde ronding van haar kin, en haar mond moest wel een spiegelbeeld zijn van de mijne, halfopen van ongeloof.

Mijn hele wereld kromp tot de vrouw die voor me stond. Zelfs mijn hart verstilde bij het gewicht van dit moment. Hoe kon zij hier zijn? Na al die tijd, dichtbij genoeg om aan te raken, maar ik kon alleen maar staren, alsof ze zou verdwijnen zodra ik een keer knipperde.

Ik werd door wel duizend emoties overspoeld, hard genoeg om me uit balans te brengen, lang genoeg om me te prikken met het venijn van honderdduizend spelden, en er zat er niet een tussen die me over-eind hield. Pure blijdschap en verwondering om haar na zo lang weer te zien, angst dat ze wat er nog van die margarita’s over was in mijn gezicht zou gooien en een ongelooflijk sterke drang om haar te kussen, haar te smeken om vergeving voor de fouten van mijn jeugd en om de laatste twee jaar te vergeten, waarin we bij elkaar vandaan waren geweest. Maar vooral pure opluchting om weer te kunnen ademen, dat de verdoving waar ik sinds de piste onder had gezeten was uitgewerkt en dat het nu overal tintelde, alsof het bloed eindelijk was

teruggevloed naar al die uitgedroogde haarvaten.
Het kwam allemaal neer op één woord.
'Rachel?'

Hij heeft al eens eerder haar hart gebroken. Daar valt ze geen tweede keer voor. Toch?

Landon Rhodes, aka **Nova**, is razend knap, professioneel snowboarder en... professioneel hartenbreker. Ooit brak hij ook Rachels hart. Als zij aan boord stapt van het cruiseschip waarop The Renegades varen, duurt het niet lang voor ze erachter komt dat hij daar ook is. Hoewel ze het liefst meteen overboord springt, besluit ze hem in plaats daarvan maar volledig te ontlopen. Geen haar op haar hoofd die voor de tweede keer als een blok voor hem wil vallen. Jammer genoeg blijkt Nova daar al gauw heel andere ideeën over te hebben.

De *Renegades*-serie van Rebecca Yarros is een spannende, romantische new adult-serie vol actie. *Nova* is het tweede boek in deze serie, na *Wilder*.

'Ik kan dit boek niet anders dan vijf sterren geven. Ik heb echt ontzettend genoten'
– Favoritez.nl

ISBN 9789401911986 NUR 340

9 789401 911986

Z&K

www.zomerenkeuning.nl